die had alleen zichzelve lief, die begeerde hem alleen, omdat zij het haar goed recht vond, boven anderen uitverkoren te worden! Hoe koud en cynisch kon zij spotten met warme gevoelens, hoe gewoonweg kon zij laten uitkomen, dat zij, als zij trouwde, haar man wel naar haar hand zou zetten! Neen, met haar zou hij ongelukkig worden! Maar ze kon hem niet waarschuwen en dat zou ook niet baten!

Soms meende zij, dat zijn oogen de hare zochten en met een uitdrukking van innige genegenheid op haar rustten, oogen een blik van alles begrijpen, alles vermoeden opblonk.

„Niets! Ik heb zitten suffen, geloof ik, ik ben wat moe!"

„Van dat kleine ritje?" deed Léonie licht verachtelijk. „Wat ben je toch een popje!"

„Ik ben nooit zoo flink geweest als jij!" wierp Laura tegen, met vlugge vingers haar japon losmakend.

„En wat was je vroeger bang uitgevallen!"

„Ik ben ook nu nog geen heldin!"

„Je toont tenminste geen angst meer."

„Wacht je dan op me?"

„Ja, ik zou graag vóór de lunch onze quatre-mains nog eens doorspelen, als je wilt tenminste!"

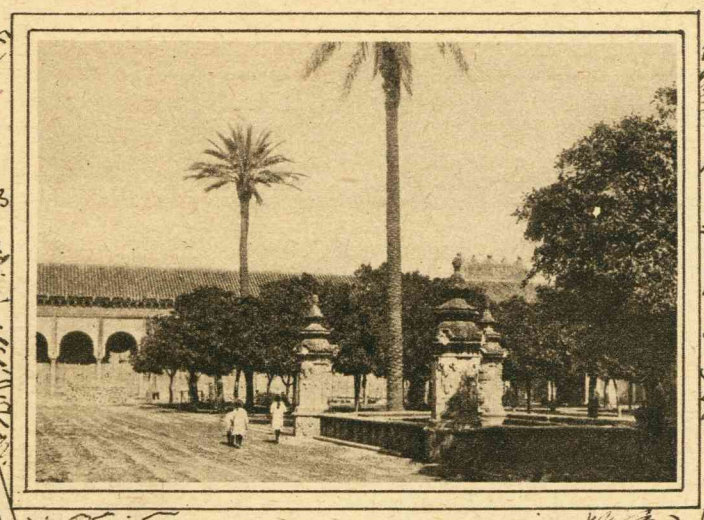
„Natuurlijk!"

Tezamen gingen zij de trap af; beneden kwam de huisknecht haar tegemoet, meldend, dat mijnheer Wellenberg aan de telefoon was en een van de freules verzocht te spreken.

„Wie van ons beiden?" vroeg Léonie.

„Dat heeft mijnheer niet gezegd, freule!"

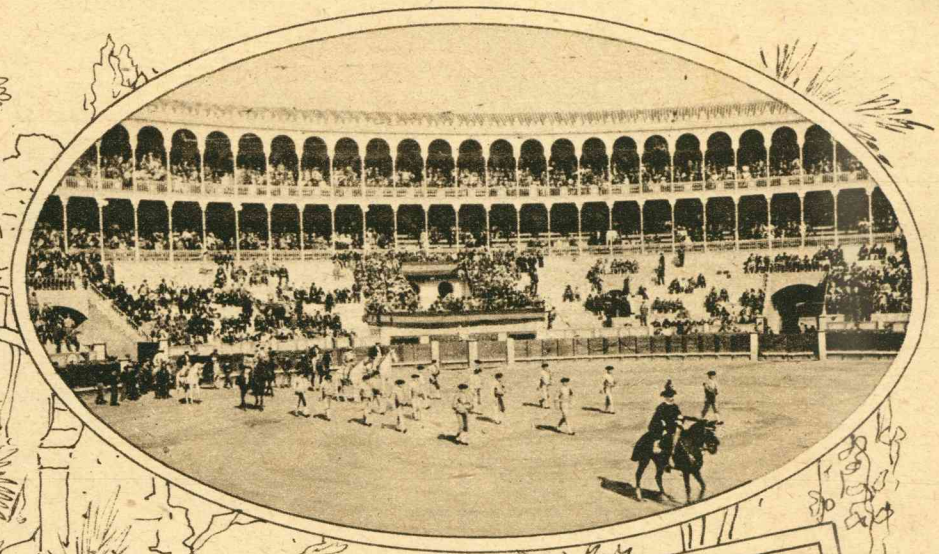

UIT SPANJE.

Onze lezers zullen het ongetwijfeld op prijs stellen, dat wij hen hier vergasten op een serie hoogst interessante foto's uit Spanje, temeer nu door de jongste gebeurtenissen de aandacht van iedereen op dit land is gevestigd. — Hierboven: een drietal kiekjes van Córdoba, dat met Sevilla en Granada de meeste overblijfselen van de Moorsche overheersching in Spanje bezit. De stad is een netwerk van nauwe bochtige straatjes (foto links), geplaveid met „kinderhoofdjes" in steenen platen. Ze bezit een prachtige Moorsche Moskee, een der grootsten der wereld, die met haar 860 zuilen en prachtig marmeren „kantwerk" een wonderschoonen indruk maakt. De middelste foto vertoont de binnenplaats der Moskee, de „Patrio de las Naranjas" (Sinaasappelhof) met zijn vele fonteinen en bassins, waar de geloovigen zich reinigden vóór zij het heiligdom betraden. Ook de particuliere huizen (foto rechts) in Córdoba hebben veel dat aan het Moorentijdperk herinnert.

Hieronder: Spanje en de stierengevechten — ze zijn onafscheidelijk! Nog steeds behooren een Belmonte en een Gallito tot Spanje's grootste mannen. En de animo voor deze sport luwt nog niet: Sevilla bouwt een nieuwe arena voor 22.000 toeschouwers. De foto links geeft het binnenkomen der „escadrilla"; vooraan de herauten in oud-Spaansche kleederdracht, achter hen de drie „espada's", dan de „banderillero's" en eindelijk de „picadores". Foto rechts: Gallito, de grootste nationale held, plaagt den stier met een rooden doek, even vóór hij hem zal dooden.

Sevilla, de hoofdstad van Andalusië, met pl.m. 180.000 inwoners, welbekend om haar beroemden barbier, bezit, met vele Moorsche bouwwerken, ook de kostelijke nalatenschap van de middeleeuwsche tuinarchitectuur, en terecht noemt de Sevillaan zijn stad „Mira villa".

maar dat zou wel louter uit goedhartigheid zijn, meende zij; daarom trachtte hij haar zeker ook zoo dikwijls in het gesprek te trekken, wat dan onmiddellijk door Léonie's hem-in-beslag-nemen verijdeld werd.

De deur werd met zacht knarsend geluid geopend.

„Wel," vroeg Léonie verbaasd, de kamer binnentredend, „wat heb je uitgevoerd, waarom ben je nog niet verkleed?"

Laura bloosde, wat zij dikwijls deed, als haar nicht in haar koele stem dat spotklankje legde en in haar heldere

„Neen, maar ik voel mij te paard nooit zoo op mijn gemak als jij bijvoorbeeld."

Léonie lachte een kort lachje.

„Hugo is een kranig ruiter," hernam zij.

„Hij bewondert je rijkunst niet minder dan jij de zijne, dat merkte ik wel," hield Laura zich dapper.

„Jij moet maar eens een morgen thuisblijven, dan kunnen hij en ik nog beter onze krachten meten; jij durft te weinig! Kom, ben je nu eindelijk eens klaar?"

„Kom Laura, we zullen samen gaan hooren, wat Hugo ons te zeggen kan hebben, na ons nog geen uur geleden verlaten te hebben."

„Sta jij hem maar te woord!" verzocht Laura.

„Ja, wij zijn vanmiddag thuis," antwoordde Léonie op een vraag, aan de andere zijde gedaan. „Dat is goed, wij zullen je wachten!" — „Hij heeft ons iets te vragen," wendde zij zich, den haak neerleggend, tot haar nichtje; „hij komt vanmiddag hier."